

No musím říct, že takovýchhle zážitků člověk úplně moc nemá.

Bylo to nedávno, co jsme s Rumíčkem na chalupě při ranní procházce potkali ve strouze u potůčku tu srnu. Bylo to hodně natěsnačku a myslela jsem, že tohle asi překonat nelze. Stačil týden, abych zjistila, že lze.

Vytáhla jsem si v neděli Rumíčka zase na samostatnou prochajdu a vzali jsme to stejnou trasou, jako minule. Jen jsme z ní ušli - tak asi jen třetinu. Ovšem místo brouzdání polema jsme měli mnohem lepší program. Přešli jsme zase za trať, vylezli pod smrkama do pole a vydali se k remízku, kde bývají ušáci. Teď tam byl jen jeden a stejně jako minule jsem ho viděla jen já. A on mě pochopitelně. Takže se dal do pohybu dřív, než jsem na něj stihla Rumouška upozornit. Ten jel potom už jen jeho stopičku a přesně mi ukázal, kde to vzal zajoch přes remízek na druhou stranu pole. Stejně jako ta srnka, kterou jsme zvedli před tím, když jsme se drali mezi smrkama nahoru k poli. A tím jsem si říkala, že máme pro dnešek možná "splněno", co se setkání se zvěří týče, protože osení už není nízký a potkat v něm na přímo zajocha, už není jen tak. A srnčí bude touhle dobou už právě zalehlý v křovinách. No člověk si nemá co říkat, nemá ☐ .

Vydali jsme se prudkým svahem (na pole je to fakt dost stoupání, úrodu jim to tady dost často splavily deště a jsou tu místa, kde zbyl už jen písek a ornice je fuč). V tichosti jsme vystoupali až skoro nahoru ke starý osamělý borovici. Skoro. Až k ní jsme totiž nedošli. Protože tam bylo obsazeno ☐ . Ledva jsme se vyhoupli na horizont, oba jsme se s Rumíčkem současně zapikolíkovali. V pikosekundě jsme oba zůstali štronzo. První co moje oči zaregistrovaly, byl šedej hřbet. Kdy hned ponejprv nebylo mému oku jasný, jestli je to srnčí a nebo třeba prasátko. V další půlvteřině mi došlo, že je to srnčí a že to srnčí o nás nemá sakra ani páru. Přes to, že jsme od něj fakt jen pár kroků. Mělo totiž hlavu vraženou hluboko v osení a furtovalo se jím. Ani jsem nedýchala a Rumíček taky. Stál a jen si zkontroloval, ešivá já taky vim. "Vim, Rumíčku." odpověděla jsem mu v duchu: "To je co? Ty blááho!" Pak se zvedla hlava nad osení a bylo vidět, že to je srna. Čekala jsem, že okamžitě odskočí a zmizí. No..... ne. Asi jsme požili nápoj neviditelnosti ☐ .

Protože si spokojeně pomalu lehla, chvíli si požvykovala a pak si trochu položila hlavu. Koukaly jí jen uši a vypadala, že tam je místo ní jen zajíc :D. Pořád jsme stáli a nehýbali se. Rukou jsem si stínila oči proti sluníčku a už mě trošku začínala bolet. Oči mi kousek sjely

vedle a..... no.... "Ty bláááho - vždyť tady se u toho křoví pase další srna!!!! Žjofka voni vo nás holky vůbec nevědi!" No a kdyby jen holky. Jestli někdo o někom nevěděl, tak jsem to byla hlavně já teda. Protože tak o pět metrů vedle - mnohem blíž ke mně stál srnec. Taky jsem nejdřív nevěděla, že to je "kluk" protože měl hlavu zabořenou v zeleném. Ale jak ji zvedl bylo to jasný, krasavec s pěknýma parůžkam. "Huf", vydechla jsem v duchu. "Jak je to možný? Ani jeden z nás si nevšimnul našeho příchodu." Nechodíme jako hromburáci, to ne, ale tohle prostě bylo v otevřený ploše a byli jsme od sebe všichni kousek. Stála jsem a srnec koukal na mě. To už jsem přestala i dejchat a snažila se vypadat jako něco, co se běžně vyskytuje v přírodě. A děkovala jsem za to, jakej Rumíček je, že se opravdu na něm nehne ani chlup. Že stojí stejně vrostlej do země jako já a umožní mi takovejhle zázrak.

Ležící srna si začla drbat záda a srnec se zase sklonil k zelenému. Ta druhá srnka se jala popásat na zelených listech čehosi v okraji křoví a vystrčila na nás svoje zrcátko, jak myslivci říkají tý jejich bílý odrazce na zadnici. Pohoda, piknik. Nedělní piknik na zeleném □ □ . Dlouho, opět dlouho, jsme tam stáli a stali se součástí toho výjevu a Rumíčkoví se podařilo nepozorovaně se sám od sebe přisunout ke mně a seděl přede mnou. Pak se srnka u křoví dala do pohybu a sešla remízkem na jeho druhou stranu, kousek níž do pole.

Odtamtud začala komunikovat se srncem, kterej jí štěkavě odpovídal a popocházel si tak podél křovíčka. Ešivá mu říkala, že si na chvílku odskočí něco zařídit a ať tam na ní počkaj, nebo je lákala, ať jdou za ní, to nevím. Srnec se pustil taky do listí a pak se začal drbat na zadnici. Pořád nedělní piknik a my stále předstírali, že jsme příroda. Srnec se pak vydal remízkem taky dolů a zůstala jen ta ležící srnka. Asi mlátila špačky, páč jejich odchod buď nezaregistrovala, nebo jí to bylo putýnka. My tam s ní ještě drahnou dobu zůstali. Říkala jsem si jestli se zvedne třeba a půjde za nima. Nezvedla, a tak jsem si řekla, že se pokusíme vypařit tak, abychom ji nerušili. Pomaličku a potichoučku jak pára nad hrncem jsme se vytráceli, až jsme se ztratili z dohledu aniž bychom ji zvedli.

"Tyyyyy joooo, to byla krásaaaaa!!", dovolila jsem si v tichosti uvnitř jásat. Páč předtím jsem si ani to vnitřní jásání nedovolila, abych to nějak bezděky nerozbila tuhle nádheru a mohla si ji užít co nejdýl. To bylo!!! Vlastně takový splnění mého dětskýho snu. Od mala jsem toužila mít psa s kterým se budou courat po lese a potkávat natěsnačku zvířata. S Ešínkem jsem to měla taky takhle nastavený. A náš majstrštyk byl tehdy v Lužkách, kde jsme se dostali indiánským plížením od kotouče suchý trávy ke kotouči až do blízkosti srnky pasoucí se se

dvěma srnčatama. Tam ale bylo nutno dát povel, protože Ešusek byl trochu hrrr. Moc moc se chtěl dostat co nejbliž a tím by je vyplašil. Nehonil by je to ne, byl vzornej, věděl o co jde, ale nebyl tak rozvážný sám od sebe. Taky pak samým napětím nakonec hodil záda a začal se válet po zemi s haxnama k obloze a tím pochopitelně upoutal pozornost srny matky. Rumíček je o něco víc bádavej, přemýšlivej, a právě rozvážnej, takže v tomhle se koriguje úplně sám. Sám od sebe vnímá, co je zapotřebí a že se nesmíme hnout ani o píďu, nebo o to přijdeme. Krása, byla to krása, byli jsme spolu jedno tělo, jedna duše na stejný vlně. To miluju, když takhle se psem je.

V tichosti jsme spolu sestupovali polem dolů zpátky k trati. Nikam dál už jsme nešli, páč snídaně volala. Rumíček se rozvolnil a pobíhal si lehce kolem. Sešli jsme dolů ke smrkům a já popadla jednu obří větev, která tam ležela na zemi. K topení se bude hodit. Jen co jsme přešli trať, koukám, že od kapličky nám jde naproti Brtník, páč prej kde jsme tak dlouho. Taliprtku nebylo vidět. Pak se objevila, Brtník jí sdělil, ať běží za mnou a ta se začla zmateně rozhlížet. Abych jí to usnadnila hvízdla jsem na píšťalku. Tali radostně vypálila..... domů □ □ Marný šécko volání bylo. Doběhla k brance, tam zjistila, že je zavřená, tak mastila zpátky za Brtníkem, kterej jí sdělil, že je blbá jako ta štoudef a nasměroval ji ke mně. Měla jsem co dělat, aby mi nevylomila kolena, jak se o mě radostně zastavila :D.

No a pak už se šlo společně domů, páč nám fšem škrundalo hlady bříše, neb jsme s Rumíčkem při tom piknikování se srnčí zvěří opravdu zapomněli na čas. Pšenice už začíná být docela vzrostlá a tak to bude za chvíli asi jedna z posledních procházek přímo do pole. Jednak kvůli tomu, že tam už se to prase schová (pole už jsou pěkně zase rozrytý) a druhak - to už bychom to obilí svým pohybem ničili. Ale - tohle, to byl takovej zážitek, že si s ním vystačím na hodně dlouho.